

Öğrencilerin Eğitilmesi

Oturum 1: Mürit Yap, Dönüştüren Değil

Ron Lively, M.Div., M.A. tarafından sunulan – BiblicalMentoring.org (Çalışmalar)

Kaynak: Dr. Keith Philips'in The Making of a Disciple adlı kitabı. Fleming H. Revell Company tarafından 1981 yılında yayımlandı. ISBN 0-8007-1181-5. Giriş Robert E. Coleman tarafından yazılmıştır. Aşağıdaki içerik (çalışma soruları hariç) doğrudan kitaptan alınmıştır ve revizyon yapılmamıştır. Her dersin sırası şöyledir: hafıza ayetini alıntıla; o ayetin tüm İncil bölümünü okuyun; soruları okuyun; içeriği okuyun ve tartışın; ardından kişisel dua isteklerini paylaşın ve her dua, diğer kişinin isteği için bir dua ile bitirin.

Adım 1: Açılış duası

Adım 2: Her kişi anı ayetinden alıntı yapar: **Matta 28:19-20**

(Bkz. <https://biblicamentoring.org/index.php/training-disciples-to-train-others/>)

*19 O yüzden gidin ve tüm uluslardan öğrenci yapın,
onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz etti,
20 sana emrettiğim her şeyi gözlemlmelerini öğretmek.
Ve işte, ben her zaman sizinleyim, çağın sonuna kadar."*

Adım 3: İncil Bölümünü okuyun ve tartışın – **Matta 28**

Adım 4: Kişisel başvurular ve/veya grup tartışmaları için sorular:

1. Rabbimiz İsa'nın bize ne yapmamızı ve ne yapmamızı emrettiğini anlıyor muyuz?
2. Dönüşenler Mesih'e olan imana nasıl ulaşır? Peki, nasıl öğrenci olurlar?
3. Dönüştürücü ve müritleri yapmak kimin sorumluluğunda olduğunu tartışın. Sonuçlarını tartışın.
4. İsa'nın Krallığı'nı inşa etmek için onun mesajını ve yöntemini takip etmek neden önemlidir?

Adım 5: Kitaptan içeriği okuyun ve tartışın:

Kitaptan giriş:

İsa, düşmüş bir ırkı kurtarmak ve sonsuza dek Kendisini övecek bir halk kurmak için geldi. Bu görevi yerine getirirken, aramızda bir hizmetkar olarak hizmet etti, hastalara baktı, kalbi kırıkları iyileştirdi ve kalabalıklara İncil'i vaaz etti. Ama tüm bunların içinde dikkatini, O'nu tanıyacak ve Onun izinden gidecek öğrencilerin yetiştirilmesine yoğunlaştırdı.

Ölümünden ve dirilişinden sonra, tekrar cennete yükselmeden önce, bu takipçilere "gidin ve tüm uluslardan öğrenci yapın" dedi. Ne demek istediğini anlayabiliyorlardı, çünkü sadece onlarla birlikte uyguladığı şeyi sürdürmelerini istiyordu. Büyük Görev, yeni bir eylem yoluna çağrı değil, kendi görev biçiminin açıklamasıdır.

Basitliğiyle dahiyane olan bu iş, Mesih'in Tanrı için dünyaya ulaşma planının özüyüdü. Bunun başarısız olamayacağını biliyordu. Çünkü gerçek öğrenciler sadece Ustalarının benzerliğinde büyümekle kalmaz; zamanla, O'nun Ruhu ile, başkalarında Onun hayatını yeniden üretirler.

Ayrıca bu stratejinin İsa'nın hizmetinin gücünü her Hristiyan'ın mesleğine dahil etmesi de açıkça görülüyor. Elbette, çok az kişi büyük bir cemaatte pastörlük yapmaya ya da Pazar Okulu dersi vermeye çağrılmaz, ama herkes öğrenci yetiştirme sürecine katılmaya çağırılmıştır. Onun görevi özel bir armağan değildir; bu bir emir ve Mesih'e inanan herkesin başka seçeneği yoktur, itaat etmektir.

Yine de bu yükümlülük bugün kilisede neredeyse hiç algılanmıyor. Zorunluluğun reddedildiği anlamına gelmiyor, ama çoğu insanın bunun hayatlarının günlük işleriyle nasıl ilişkili olduğunu bilmemesi.

Bu yüzden bu kitap çok hoş karşılanıyor. Disiplin vermenin pratik yönlerine iniyor. Bu hizmette geniş deneyimle yazan Dr. Keith Phillips, insanları Mesih'in yoluna yönlendirme sürecinde öğrendiği ağır ve titiz süreçte öğrendiği ilkeleri paylaşıyor.

Karakter geliştirmenin becerileri cilalamaktan daha önemli olduğu varsayımına dayanır. "Tanrı'nın kişisi olmalısın," diye yazar, "Tanrı'nın işini yapabilmek için." Bu yaklaşımın temelinde, Kutsal Kitap'ta bencilliğe ölmek gerekliliği vardır; böylece İsa'nın kalbinde tartışmasız bir hüküm sahibi olur. Bu bağlılığın temelinde, güçlü kişisel disiplin, dışa dönük sevgi ve topluluk duygusunda yansıyan bir bağlılık tutumu vardır.

Yazar, bu büyümenin nasıl teşvik edildiğini detaylandırarak, hem öğrencinin hem de mürdün hayatının temel unsurlarını işaret eder. Göreceksiniz ki bu kolay bir iş değil. Ve kestirme yol yoktur. Bu işi yapmak için kararlı bir kararlılık ve fedakar şefkat gerekir.

İşte nihayet hepimizin bu sorunla yüzleşmesi gereken yer. Bedelini ödemeye hazır mıyız? Bu kitabın ihtiyacı daha iyi fark etmemize ve Ustamızın eserine özgüvenle, amaçlı bir şekilde katılmaya teşvik edeceğine güvenerek, size teşekkür etmek bir zevk. - Robert E. Coleman

Yazara göre 1. bölüm – Keith Phillips:

Watts'ta olduğum ilk ayda bir cinayete tanık oldum.

Ronnie enerjik bir enerjiyle dolu enerjik küçük bir çocuktü. Birkaç hafta önce federal bir konut projesinde başlattığım çocuk İncil kulübüne katılıyordu. O gün, çıplak ayakla kırık camlarla kaplı bir tarlada yürüyerek yürüdüğünü fark etti. Ayaklarının parçalanmasını nasıl ayakta tuttuğunu hayal bile edemedim. Ama dünyada hiçbir endişesi yok gibiydi.

Aniden daha büyük bir çocuk Ronnie'nin yanına koştu, göğsünden bıçakladı, transistör radyosunu kaptı ve kaçtı. Ronnie yere yığıldı.

İnanamadım. Soğuk terlemeye başladım. Avuçlarım nemli oldu. Kalbim hızla çarptı, ona doğru koştum. Birinin yardım istemesinden korktum. İstedim ama ne yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kalabalıkta kayboldum.

Ronnie'nin cesedinin etrafında toplanan çocukların ve gençlerin tepkisi beni şaşırttı. Düşmanlık ve öfke bekliyordum ama bunun yerine karnavaldaymış gibi davrandılar. Polis geldiğinde ısıklık attılar ve ambulans geldiğinde tezahürat yaptılar. Güldüler, bağırdılar ve gördükleri diğer cinayetlerle ilgili hikayelerle birbirlerini aşmaya çalıştılar. Kimse Ronnie'yi umursamıyor gibiydi. Kendi kardeşi bile acı çekmiyordu.

Orada sonsuzmuş gibi görünen bir süre boyunca durdum. Beni tamamen korkutan şey, görünüşe göre herkes için sıradan bir olaydı. Ama bu sadece başlangıçtı, Tanrı'nın beni çağırdığı bu görev alanı için kalbimi kıracak bir dizi şokun ilkiydi.

Ronnie'nin öldüğü tarladan uzaklaşırken, Jimmy adında bir genç bana sakın bir şekilde şöyle dedi: "Büyük bir şey değil. Burada insanlar sürekli öldürülüyor. Bir yaşındaki kuzenim birkaç ay önce öldü. Gece ikiye kadar bağıırıyordu çünkü hastaydı. Annesi çok sinirlenmişti. Onu yataktan tutup pencereden dışarı attı. Başı kırıldı..."

Ne kadar çok dinledim, o kadar çok şey öğrendim.

Tanıştığım çocuklardan hiçbiri babasını tanıımıyordu. Onları rahatsız etmiyor gibiydi. Durum böyleydi.

İlk başta Darrell'in üç gündür yemek yemediğini söylediğinde bana doğru söylediğine inanamadım. Amerika'da kimsenin aç kalmadığını biliyordum. Beni kandırmaya çalıştığını sandım. Ama sonra öğrendim ki annesi, bağıımlı olan ve az gelirlerini uyuşturucuya harcıyordu.

On iki yaşındaki Teresa'nın bir çocuğu olduğunu biliyordum ama bebeğinin kardeşi olduğunu söylediğinde şaşırdım. Sonradan öğrendim ki onu hamile bırakan Teresa'nın babası olmuştı.

İki haftalık anne olan on altı yaşındaki Rhonda vardı, bebeğinin ağlamasına dayanamıyordu. Uyuşturucu etkisi almış, oğlunu yumruklarıyla dövmüş, kaburgalarını kırmış ve ciğerlerini delmişti.

Dokuz yaşındaki Belinda, amcasından sürekli cinsel istismar korkusu içinde yaşıyordu. Annesi umursamıyordu. Kardeşleri ve kız kardeşleri sadece gülüyor ve dalga geçiyordu.

Gettodaki korkunç bozulma ve umutsuzluk beni sersemletti. Sanki farklı bir dünyaya adım atıyordum: açlık, istismar, uyuşturucu, ölüm, on iki yaşındaki anneler, meşru olmayan çocuklar. Kimse gözünü kırpmadı. Kimse umursamadı.

İsa'nın bu büyük fiziksel ve ruhsal ihtiyaçların cevabı olması gerektiğini biliyordum. Ama müjdeyi gettoya nasıl aktaracağımı hiç bilmiyordum.

Aklıma gelen tek yaklaşım kitlesele evangelizmdi. Bu yüzden Watts'ta çocuk İncil kulüpleri kurdum. Onlarca çocuk geldi. Hepsi "İsa'yı kabul etmek" istiyordu! Ve hepsi arkadaşlarını getirmek istiyordu. Anneler çocuklarının "din edinmesini" takdir ediyordu ve gençler kulüplerin ne zaman başlayacağını merak ediyordu. Birkaç yıl içinde 300 Hristiyan üniversite gönüllüsü bana katılarak yüzlerce çocuğa haftalık İncil çalışmaları verdi.

Mizgin toplantılar düzenledik. Birçok kişi katılıyordu—bazıları sadece "o beyazları" görmek için. Basit bir kurtuluş mesajı verirdim ve neredeyse herkes günahlarının affedilmesini ve Tanrı ile barış içinde olmasını istediğini belirtmek için elini kaldırır. Kararlar kartlarını titizlikle doldurur ve her yeni dönüşüme takip materyalleri sadakatle gönderirdik, çoğunun okuma yazma bilmeyen olduğunu fark etmezdik.

Bir bağımlı ya da ihmal edilmiş bir çocukla dua eder, "Tanrı seni korusun" derdim ve sonra giderdim. Tüm bu yeni Hristiyanları yönlendiremediğim için, Kutsal Ruh'un onlara bakacağını düşündüm.

Los Angeles gettosunda yüzlerce insan "İsa'yı kabul etti." Arkadaşlarım sırtımı sıvazladı ve iyi iş çıkardığımı söylediler. Onlara inanmak istedim. Ve bir süre inandım.

Ama aylar yıllara karıştıkça, ciddi bir sorun olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. İsa için verilen tüm bu kararlarla yüzlerce hayat değişmeliydi. Ama ne kadar çok ararsam da, bir tane bile bulamadım! Bir şeyler ters gitmişti.

Kısmen gurur yüzünden, kısmen cehaletten dolayı, her şeyin bir şekilde düzelmesini umuyordum. Ama her şeyin boşa gittiği hissini kurtulamadım. Kalıcı bir meyve yoktu. İncil kulüplerimdeki değişim oranı çok yüksekti. Her hafta farklı gençler geliyordu. Çocukken Mesih'i öğrenen gençler hâlâ dost canlıydı, ama, ya da satıcı olmuşlardı. Eski İncil kulübü çocukları sokak çeteleriyle koşuyordu. Sanki müjde işe yaramamıştı.

Moralim bozuldu. Neredeyse bırakıyordum.

Umutsuzlukla Tanrı'nın Sözü'ne gittim. Hayatımda ilk kez, zaten bildiklerimi kanıtlamak yerine Tanrı'nın ne dediğini görmek istedim.

Matta 28:19,20'yi okurken, şaşırtıcı bir vahiy aldım. İsa'nın Kilisesine verdiği görev "dönüştürücü yapmak" değil, "öğrenci yapmaktır." Hepsi bu! Tüm sonuçları anlamasam da, hizmetimde eksik olan unsurun öğrencilik olduğunu hemen anladım.

Müjdelik kemerimde yüzlerce çentik vardı ama olgunlaşan bir Hristiyan bulamadım. İncil'i ilan etmiştim ama öğrenci yetiştiremedim.

Yeni Ahit'i ne kadar çok incelersem, yeni inancım o kadar sıkılaştı. Öğrencilik, sorumlu olduğum ruhani çocuklarda yetersiz beslenme ve zayıflıktan kaçınmanın tek yoludur. Gettodaki fiziksel ve ruhsal çürümeyi tersine çevirebilecek olgun Hristiyanlar yetiştirecek tek yöntemdir.

Tanrı'nın hizmete ilk yaklaşımımdan dolayı yas tuttuğumu biliyordum. O andan itibaren Rabbin bana vereceği her kaynağı öğrenci yetiştirmeye odaklayacağıma söz verdim.

[\(s. 11-14\)](#)

Adım 6: Kişisel dua isteklerini paylaşarak ve her biriyle diğer istekler için dua ederek bitirin.

Revize 20260826